

ÇANTAMDAKİ ANILAR

Doğduğun, büyüdüğün yer değil de ekmek yediğin, karnının doyduğu yer memleketin olur derler. Buna binaen terk etmişim köklerimin olduğu toprakları, Ankara'mı. Kim gitse "Hiçbir şey yok burada, nesini seviyorsunuz, çok gri bir şehir," sözleriyle tırmalar kulakları. Son beş yıldır, "Bugün Ankara'ya dönüyorum, kesin istifa ediyorum!" nidalarıyla uyandım her gün. Özlemi burnumda tüten gri şehir. Uzun bir aradan sonra birlikteyiz, ayazında çenem tir tir titrer, takur tukur sesler çıkarırdı. İnsan bunu özler mi? Özlemişim işte. Gri gökyüzünü, ansızın yağan sağanak yağmurunu, kaleden aşağı inen o dik yokuşunu özlemişim. En çok da yeşile olan hasretimi bir nebze olsun azaltan Eymir'imi.

Girer girmez anılar silsilesi sardı etrafımı. Aklıma üşüşen anılar... Sanki oturdum film makinesinin önüne, elimde de patlamış mısır. Babamın, elimden tutup yürütürken ayağıma takılan o ilk taş mesela, dizimin ilk kanayışı. Hayatımda ilk defa kan görmenin şaşkınlığıyla bir taraftan ağlayıp diğer taraftan parmağımı bandıığım kanın tadına bakarken hatırlıyorum kendimi. Babam kahkahalarına engel olamamıştı. Babamın elini yavaş yavaş bırakmaya başladığım zamanlardı, bir korsan filmi izlemiştim o sıralar. Koskoca alev topuna dönüşmüş gemiler, insanları yutan uçsuz bucaksız dalgalar, kılıçlar, havada uçuşan insanlar... En çok da o kapkara göz bandına vurulmuştum. Herkesin çocuğu, "Doktor, mühendis, öğretmen olacağım!" derken ben, "Korsan olacağım!" diye tutturmuştum babama. "Nasıl karnını doyuracaksın balık tutmadan? Aç kalırsın denizlerde." diye şaşırtmıştı beni. Tabii deniz mi var Ankara'da, düştük yine Eymir yollarına. Aldık alet edevatı, açılır kapanır sandalyemizi, su dolu kovalarımızı, gittik tıngır mıngır balık tutmaya. Hiç yakalayamadık tabii. Aç kaldık diye başladım sızlanmaya. Babam da mecbur kaldı balıkçıdan balıkları almaya, nar gibi kızarttı akşama. Bir karne günüydü çok net hatırlıyorum, koşarak eve gittim karnemin hepsi beş, babamın bisiklet sözü var kan kırmızısı. Heyecanla açtım karneyi, "Hadi gidelim almaya baba." diye çekiştiriyorum pantolonundan; canım babam çoktan almış odama koymuş bile bisikletimi. Atladık arabaya ver elini Eymir. İlk kan kırmızısı canavarımı da sürmeyi orada öğrendim ben. Her şeyin en iyisini ben bilirim, umurumda değil dünya, havalarına girdiğim bir dönemdi. Kan kusturuyorum evdekilere, dediğim dedik bir tipliyim. Güneşin kan kırmızısı olduğu bir gün, annemle birbirimize girip evi terk ettim güya. Nereye sığınacağımı çok iyi bilirdi babam. Buldu beni daha ilk denemesinde, yaşlı bir ağacın altında burnumu çekerken. Sonra bunlardan babamın haberi yok tabii aramızda kalsın, ilk sevgilimle okuldan kaçıp el ele tutuşmamız da orada, arkadaşlarımla yaptığım piknikler de, attığım kahkahalar da... Hepsini topladım, tekrardan doldurdum anı çantama. Uyandım anılarımdan.

Yıllar sonra düştüm yine Eymir yollarına. Buraya kırgın da geldim, kızgın da, mutlu da. Ama bu sefer tarifsiz bir boşluk var içimde. Kan kırmızısına bürülü sanki ortalık. Beş yaşlarındayken, "Ölüm nedir?" diye sormuştum babama. "Gökyüzünde yıldız olmak, havada esen rüzgâr olmak." demişti. Bugün babam gökyüzünde yıldız, tenime değen rüzgâr, yanığıma düşen damla...